

sker, som ikke godt kunne taale det, medens det for Sparerne er ganske ligegyldigt, om de faa 3, 3 $\frac{1}{2}$ eller 4 pCt. af deres Penge, vel at mærke, naar det er virkelige Sparere og ikke Kapitalister; det er for Ejerne af alle disse smaa Beløb, som efterhaanden sættes ind i Sparekasserne, uden nogen væsentlig Interesse, om de faa lidt mere eller mindre i Rente. Men naturligvis er det ikke uden Interesse for Kapitalister, som indsætte deres Penge i en Sparekasse og lade Sparekassadministrationen tage Skruppet, naar det en Gang kommer, naar Kursen gaar ned.

Altsaa, jeg for mit Vedkommende maa erkende, at jeg er en Ven af dette Lovfor- slags Tanke; jeg finder det rigtigt, nyttigt og godt, at der kommer en stabil og ensartet Rente for Sparekasserne, og at man derved udelukker Konkurrencen ikke alene fra Bankernes Side, men ogsaa mellem Sparekasserne indbyrdes. Saa kan man naturligvis gøre adskillige Bemærkninger, om den ene eller den anden Maade til indrette denne Sag paa er rigtig, og jeg for mit Vedkommende maa sige, at det er en ganske overordentlig vanskelig Sag at ordne paa den rigtige Maade. Man kan allerede straks gøre denne Bemærkning: Ja, hvad vil der opnaas ved en Lov som denne, hvad vil der opnaas ved dette; naar man har kunnet omgaa Loven om Sparekasser af 1880, og man, uagtet Bankerne ikke maatte være Sparekasser, alligevel har kunnet drive Sparekasssevirsomhed under et andet Navn, nemlig paa Kontrabog med Sparekassetilkaar, hvorledes vil man saa kunne udelukke det ved den § 2, her er skreven? Det kan være vanskeligt nok, det indrømmer jeg, men jeg tror, at, naar Affattelsen er saadan, og naar Administrationen vil gaa frem med den Indsigt og ogsaa den Kraft, hvormed den bør gaa frem, naar en saadan Lov blev vedtagen, vil den kunne hemme Misbrug. Dette kommer man vel nok ud over, men det vanskelige Punkt er naturligvis, hvorledes man skal indrette Sparekasseraadet. Der er jeg ganske enig med den højtærede Minister i, at det er ikke let at sige, og selvfølgelig have de Bestyrelser, om hvilke jeg i Begyndelsen af mit Foredrag talte, sammen med mig overvejet denne Sag fra alle de Synspunkter, som det var os muligt at komme ind paa. Vi have tænkt os det baade paa den ene og paa den anden Maade; vi have naturligvis i første Række tænkt paa at lade Sparekasserne selv vælge dette Raad; det var jo den nærmest liggende Ordning at lade Sparekasserne selv

om den Ting. Men hvilke Valgregler maatte man ikke have, da man jo har Sparekasser i alle Størrelser lige fra Sparekasser med 50,000 eller 100,000 Kr.s Indskud, ganske smaa og ganske ny Sparekasser, og højere op indtil Sparekasser med 100 Mill. Kr. Man kan da ikke, som den højtærede Minister ogsaa udtalte, lade de smaa Sparekasser, som naturligvis ere i stor Majoritet, raade for Sparerenten i hele Landet; det er ganske umuligt. Paa den anden Side ville alle de smaa Sparekasser sige: Nej, Vorherre bevares, vi ville ikke lade alle de store Sparekasser i Kjøbenhavn raade derfor, det kan slet ikke gaa an. Man maatte da søge at finde en Maade, hvorpaa hver enkelt af disse Sparekasser kunde gøre sine naturlige Krav gældende, og hvilke udviklede Regler maatte man ikke der komme til! De vilde sikkert blive meget værre end Reglerne om Valgmaaden til Landstinget eller andre af samme Slags. Kort sagt, det vilde være en uløselig Op- gave. Siger man paa den anden Side, at Regeringen skulde udnævne Sparekasseraadet, vilde der udfordres Penge dertil; alle disse Folk skulde da lønnes; thi Regeringen kan som Regel ikke udnævne Folk til slige Hverv uden at lønne dem. Og hvilken Sikkerhed vilde man have for, at det var Folk, som vare inde i Sparekassforhold? Saa maatte man gøre det til en Betingelse, at der ikke maatte vælges andre end saadanne, som havde særligt Kendskab til eller vare særlig øvede i saadanne Forhold. Kort sagt, hvorledes man vender og drejer det, er Sagen overordentlig vanskelig at løse. Vi kom da til det Resultat, at der ikke var andet at gøre, end hvad der her er foreslaaet. Da hele dette Spørgsmaal jo ligger hele Befolkningen stærkt paa Sinde, da Tingenes Medlemmer maa antages ogsaa at have stor Interesse for denne Sag, og da der i begge Tingene er mange Medlemmer, som ere knyttede til Sparekasser, fandt man, at det vilde være ganske naturligt, at man sagde: Lad saa Tingene vælge, lad Folketing og Landsting vælge hver for sig saa og saa mange, saa sætte vi en Formand i Spidsen. Naar det her er foreslaaet at sætte Sparekassinspektøren i Spidsen, skal jeg ganske villig underskrive, hvad den højtærede Minister sagde derom; det er maaske lidt underligt, men hvad skulde man gøre? Hvis man foreslog en anden Formand end netop ham, skulde der atter en Lønning til, medens Sparekassinspektøren jo har sin Løn, og ham kunde man, om jeg saa maa sige, beordre til at være Formand. Men i øvrigt vil jeg sige,